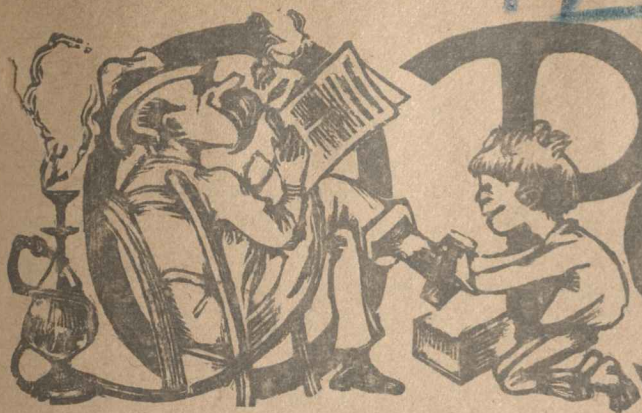

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἑστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκα ἑκατομμύρια καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶς χρόνος—ὁ κατὰ φράγκα εἶναι μόνος.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐβδόμη τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
κατάσκοποι μᾶς ἦλθανε σπαθάτοι.

Χίλια δεκαπτὰ καὶ τετρακὸς ἀκόμη,
μάχαις ἑστὸ Δυτικὸ καὶ σμερδαλέοι βρόμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ἴνα τί, βρεῖ μπαρμπατσόνη,
καὶ ἡ μουστάρδα σὲ σκοτώνει,
ποῦ τὴν τρῶς μὲ τῆς μπριζόλαις;

Α'.

Φ.— Ἴνα τί, συνάδελφέ μου,
μὲς ἑστὴν φορικὴν τοῦ πολέμου
θανατόνωνται καὶ ἐκεῖνοι,
ὅπου πολεμοῦν ἀγρίως,
ἀλλὰ καὶ ὅσοι μακαρίως
ἀναπαύοντ' ἐν εἰρήνῃ;

Ἴνα τί καὶ αὐτὸ συνέβη, ποῦ δὲν πίστευα ποτέ μου,
πῶς καὶ τὴν μουστάρδ' ἀκόμη
πολεμάρχοι καινοτόμοι
θὰ τὴν κάνουν, Περικλέτο, νέον σύστημα πολέμου;

Ἴνα τί σὲ σάλους τόσους
βλέπομεν αὐτοὺς τοὺς Πρώσσους,
τοὺς καθ' ὅλα μακροθύμους καὶ τοὺς ἀγανέλευθέρους,
νὰ σκοτώνουν τῆς γυναῖκες, τὰ παιδάκια, καὶ τοὺς γέ-
(ρους;

Ἴνα τί μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ
τὰ ποικίλα χωρατὰ
μᾶς ἀνοίγουν τῆς καρδιαῖς;

Ἴνα τί μ' ἀεροπλάνο
σὲ σκοτώνουν ἀπὸ πάνω
δίχως νὰ φωνάζουν βάρδα;

Ἴνα τί μᾶς πνίγουν τώρα
μὲ πολλὰ θανατηφόρα
καὶ μουστάρδας μυρωδιαῖς;

Καὶ μὲ τὰ σφυρογόνα
μὲς ἑστοῦ κόσμου τὸν κλαυθμῶνα
ρίχνουν καὶ ρευστὴ μουστάρδα;

Ἴνα τί μοῦ λένε τώρα, Περικλέτοπαπαγάλε,
ὅτι Ζέπελιν μεγάλο
πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη, πέρασε καὶ ἀπὸ τὴ Σύρα,
μὰ δὲν τοῦμαξα γι' αὐτὸ
καὶ δὲν ἔδωσα λεφτὰ,
καὶ χαμπάρι δὲν τὸ πήρα.

Ἴνα τί καὶ ἐδῶ καὶ πέρα
μᾶς μολύνουν τὸν ἀέρα
μὲ φορικτῶν θανάτων φόλαις;

Ἴνα τί ἑστὸ Δυτικὸν
ἄρχισε τρομακτικὸν
τοῦ θανάτου πανηγύρι,
ποῦ τὴν φορικὴν ἐξεγείρει;

Τρομερά συντέλεια,
σεύονται θεμέλια,
τάρταρα κολάσεως.

Καὶ πυρῶν κατακλυσμός,
ποῦ θαρρεῖς πῶς χαλᾶσμός
γίνεται τῆς πλάσεως.

Ἵνα τί νεκρῶν σωροὶ;
τέτοια θέα πῶς μ' ὀρέσει!..
κόσμος, ποῦ μαυροφορεῖ
καὶ ποῦ θά μαυροφορέσῃ.

Ἵνα τί φρικώδης πάλῃ
καὶ καταστροφῆς ρημάδια;..
ἄς χαροῦν καὶ τώρα πάλι
τῶν κοράκων τὰ κοπάδια.

Κόρακες πετοῦν,
Στέμματα πατοῦν
σὲ πτωμάτων λόφο.

Στέμματ' ἀνομίας,
Στέμματ' ἀτιμίας,
ποῦ δὲν ἔχουν ψόφο.

Ἵνα τί, βρέ Περικλέτο, τέτοια γιγαντομαχία;
Ἵνα τί τοιοῦτοι βρόντοι, ποῦ σαλεύει κάθενοῦς;
μήπως θέλουνε τῆς σφαῖρας νὰ χαλάσουν τὰ στοιχεῖα;
μήπως θέλουν νὰ κυλίσουν κατὰ γῆς τοὺς οὐρανοὺς;

Ἵνα τί κι' ὁ χάρος τώρα σ' ἔνα τέτοιο πανηγύρι
ἐξαλίστηκε κι' ἐκεῖνος, Περικλέτο κακομοῖρη,
καὶ μετρᾷ τοὺς πεθαμμένους, μὰ δὲν ἔχουν μετρημὸ,
μὰ δὲν ἔχουν τελειωμὸ;

Καταλόγους, δὲν κρατεῖ,
λὲς καὶ τᾶχει σὰν χαμένα,
καὶ πορθμεῖα δὲν ζητεῖ
ὅπως πρὶν ἀπὸ κανένα.

Ἵνα τί σοφοὶ καινὰ
ἐμελέτησαν ξανὰ
καὶ βαρυστενάξ' ἢ σφαῖρα;

Μὰ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο
μέσα σ' τῶν μαχῶν τὸν σάλο
παρὰ τὴν κακὴ τῶν μέρα.

Β'

Π. — Ἐν τῷ μέσῳ τόσης ζάλῃς,
ἐν τῷ μέσῳ τόσης πάλῃς
καὶ πολέμων παπαφόρων.

Ἵνα τί, μωρέ σαλιάρη,
τὸ γλωσσόκι σου λιμάρει
τοὺς ἀνθρώπους κατὰ κόρον;

Ἵνα τί λαοὶ φριμάζουν, Ἵνα τί φρυάττουν κράτη;
Ἵνα τί κι' ἀπὸ τὸ Γκαϊρλιτς ἦλθαν οἱ Ρωμηοὶ σ' αὐτά-
[τοι;

Ἵνα τί κι' ἐπερωτήσεις περὶ τούτων, Φασουλῇ,
ἔγιναν μὲς σ' τὴ Βουλῇ;

Ἵνα τί φωνάζ' ἡ χώρα
πῶς ἐδῶ τοὺς στέλλουν τώρα
σ' τῶν πατέρων τῶν τὸν τόπον
μὲ προθέσεις κατασκόπων;

Ἵνα τί, καθὼς μοῦ λένε, Φασουλῇ μου φαμφαρόνο,
ἦλθανε κρυφὰ σὰν ξένοι
καὶ μὲ μάγκα φορτωμένοι
σὰν κι' ἐκεῖνο τὸν Βαρῶνο;

Ἵνα τί ποικίλος κόσμος κένει σ' τὴ Βουλῇ γιουροῦσι,
καὶ σκουντᾶς με καὶ σκουντῶ σε,
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ καθέννας περιμένει τὸν Πρωθυπουργὸ ν' ἀκούσῃ;

Ἵνα τί κι' ὁ Κωνσταντῖνος,
ὁ δαφνοστεφῆς ἐκεῖνος,
ἔγινε τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Κάϊζερ κοπέλι,
καὶ κρυφίως ἐδῶ πέρα κατασκόπους ἀποστέλλει;

Ἵνα τί τὸ Γένος φρίττει μ' ἐφιάλτας καὶ μ' ἐκφύλους;
Ἵνα τί κι' ἐγὼ στενάξω
καὶ διάτορος φωνάξω
σὲ Ρωμηοὺς Βουλγαροφίλους;

Ἵνα τί, συμπατριῶται,
χάνεσθε γιὰ τοὺς Βουλγάρους,
καὶ τὰ λυσσακά σας τρώτε
γιὰ σφαγεῖς καὶ γιὰ βαρβάρους;

Ἵνα τί τοσοῦτος ἔρως πρὸς ἐχθροὺς ἀδιαλλάκτους,
ποῦ φίλαις δὲν γνωρίζουν,
κι' ὁλόθνα ξεκληρίζουν
σὰν καὶ σὰς Ἑλληνοφώνους κι' ἀδελφοὺς ὀμογαλά-
[κτους;

Πῶς τῆς μάνας σας ζητεῖτε νὰ τῆς στήσετε κορμάλα;
τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος δὲν σὰς εἰθρεψε τὸ γάλα;
μήπως μὲ τὰς παραδόσεις ἀνεγράφητε τοῦ Κροῦμου;
μὴ σὰς γέννησαν Βουλγάραις;... μὰ θὰ χάσω πὰ τὸν
[νοῦ μου.

Πῶς τώρα δὲν ἀλλάζετε τὸν τακτικὸ χαβᾶ σας;
πῶς δὲν ἀνοίγετε καὶ οἱ σ' ἄνοιξι τὰ στραβά σας;
Ποιοὶ τάχα σὰς ἐπλάνησαν κι' ἀκόμη σὰς πλανοῦν,
κι' εἶστε τυφλοὶ τὰ τόμματα, τὰ τ' ὅτα, τὸν τε νοῦν;

Τέτοια τοὺς λέω, πλην αὐτοὶ δὲν πείθονται χαμπάρι,
καὶ τώρα δέξου, Φασουλῇ, τὸ τακτικὸ στηλιάρι.